

[K. B. Andersen.]

drøfte i markedsudvalget. Det viser sig altså, at de andre synspunkter også har været fremme på et meget tidligt tidspunkt.

Endelig kan jeg sidst, men ikke mindst, henvise til den højtærede statsministers fremsættelse her i tinget den 23. januar, hvor statsministeren pegede på alle disse argumenter — og det var før det endelige sammenbrud i Bruxelles — og udtrykkelig sagde, at disse forhold ville i sig selv gøre vedtagelsen af de i lovforslagene indeholdte foranstaltninger nødvendig. Altså det er ikke sådan, at disse lovforslag er blevet fremsat med én argumentation, og at man derefter har fundet en anden; der har hele tiden været god samhörighed i argumentationen.

Både det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Poul Møller var mange gange inde på spørgsmålet om statsudgifternes højde. Jeg ved ikke, om man tør sige, at de kredsede lidt om gerningsstedet, jeg skal lade være at sige som hvem, det må man formentlig ikke. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagde bl. a., at vi skulle med helhedsløsningen have sat stop for statsudgifterne. Men hvad vil det sige? Vi bliver nødt til at blive ved at efterlyse dette. Hvilke undervisningsmæssige foranstaltninger skulle vi have sat stop for, hvilke trafikmæssige udgifter skulle vi have sat stop for — formentlig til skade for erhvervslevet — hvilke dele af forsvarrets udbygning skulle vi have sat stop for? Vi må dog have disse ting at vide, hvis den tale skal tages alvorligt.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagde også, at regeringen drev løjer med sine tanker med helhedsløsningen, når den fremsatte et finanslovsforslag med en stigning på 17 pct., medens man nådigt tilstår befolkningen et par procents stigning. Må jeg ikke bede det ærede medlem om, når det ærede medlem om lidt tager ordet, at fortælle, hvem der da fik de 17 pct. Det er altså ikke befolkningen, kan jeg forstå, og det er for mig at se en så ejendommelig og mystisk modsætning, at jeg meget beder om at få at vide, hvor de 17 pct. befinder sig, når de altså ikke er kommet til befolkningen, der kun fik et par procent.

Det ærede medlem hr. Poul Møller brugte udtrykket, at udgifterne fik lov at udvikle sig efter deres egne love. Jeg har hidtil

troet, at udgifterne udviklede sig efter de love, vi vedtog her i tinget, ofte med det ærede medlems stemme, og navnlig efter den finanslov, som det ærede medlem og hans parti har stemt for med ønske om at slippe for 22 mill. kr. af de godt 10.000 mill. kr., altså $\frac{1}{5}$ pct.

Der er jo en ting, man må hæfte sig ved i denne sammenhæng. Man kan altid diskutere, om der har været tid nok til en vis lovgivning. Det har været fremført i forbindelse med helhedsløsningen og i forbindelse med jordlovene. Det er et skøn, men der er dog vel ingen, der vil fortælle, at der ikke har været tid nok til at behandle finansloven. Den blev fremsat på det i grundloven angivne tidspunkt; den blev drøftet på møde efter møde i finansudvalget hele vinteren, og det er dér, slaget skal slås, og det har man haft tid til, og det har man ikke gjort. Jeg kan kun se én konsekvens, og den skal jeg ikke blande mig i. Det må have været udtryk for dybtgående mistillid til de to partiers ordførere og til deres medlemmer af finansudvalget. Det må de selv klare. Hvis der skal være realitet i hele denne sparetale, da må man komme og pege på, hvor man selv vil lægge et udgiftsloft, og hvordan man skal komme ned til dette udgiftsloft.

De bemærkninger, meget interessante bemærkninger, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen gjorde om folketingets arbejdsformer — og som man jo måtte lytte til af mange grunde, dels på grund af de mange værdifulde erfaringer, der blev lagt frem, og dels fordi det ærede medlem sagde det med den vægt, som den har, der skrev den grundlov under, som nu om et par dage er 10 år — kan jeg helt være enig i. Forhåbentlig bliver der, som den højtærede statsminister opfordrede til, nu taget fat på dette arbejde under en eller anden form, så vi i enighed kan arbejde med reformplanen både gældende de enkelte medlemmers arbejdsvilkår, som i hvert tilfælde ikke tåler sammenligning med de kår, der er i det private erhvervsliv, og også i høj grad det, som det ærede medlem var inde på, oppositionspartiernes arbejdskår, specielt med hensyn til spørgsmålet om sagkyndig assistance og lignende, og i det hele taget tingets arbejdsformer.

Det ærede medlem gjorde en lille bemærk-